

КОЛЕДНО ВРАБЧЕ

Снѣгътъ спрѣ да
вали чакъ привечерь.
Небето се проясни.
Една едра звезда из-
плува надъ Шипко-
ва могила и леко за-
трепера. Отъ студъ
ли, отъ радостъ ли
— кой я знае.

Косю реши:

— Отъ радостъ е.
Иде да обади за дѣ-
да Коледъ.

Той се възви къмъ
майка си, посочи
звездата и попита:

— Тръгналъ ли е
вече?

— Тръгналъ.

— А кога ще
дойде?

— Нощесъ. Щомъ
звъннатъ камбани-

тъ, и той — хопъ-тропъ, ще зачука на прозореца.

— Ами какво ще донесе?

— Каквото нѣмашъ. Той си знае.

И майка му на Косю излѣзе навънъ.

Косю пакъ загледа звездата отъ леглото презъ прозореца.
Замисли се. Мисли, мисли — не му иде на умъ, какво нѣма.
Не че не му иде на умъ, а не знае какво по-напредъ да
иска. Ще му се и едно, и друго, и трето. . . Всичко, как-
вото видѣ днесъ на пазаря да се продава — да му е
всичкото да има. Най-много, — високитѣ, лѣснати бо-
тушки, съ червения подшивъ отвътре. Откога си мисли
да може да обуе ей такива, сжщитѣ ботушки. Че като се
стегне, че като загази дълбокия снѣгъ направо. . . Нѣма
да избира ни кжде да стѣпи, ни отгде да мине. Карай
все направо, и се не бой! Все направо и нагоре, все на-
право и нагоре, нагоре, нагоре. . .